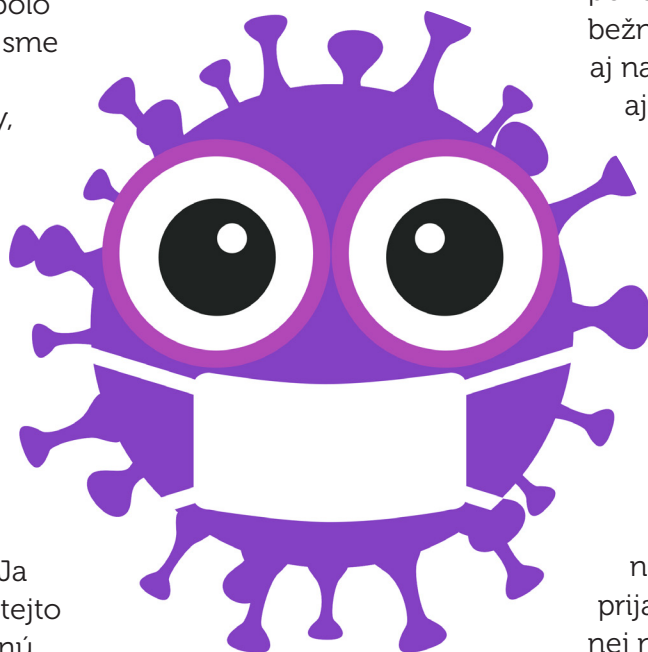

KARAI

Som maturantka a karanténa ma dosť zasiahla, a to vo viacerých smeroch. Čo sa týka školy, bolo najhoršie zo začiatku to, že sme ako maturanti nevedeli, čo bude. Nevedeli sme termíny, nevedeli sme či sa máme pripravovať alebo nie. Všetko, čo sme chceli, bolo získať normálne maturitu. No to sa nám nespĺnilo. Nevedeli sme, či vôbec budeme maturovať alebo dokonca či vôbec pôjdeme do školy. Niektorí z nás sa na skúšku dospelosti tešili a iní sa zas z tejto situácie tešia. Ja som sa osobne zo začiatku tejto krízy pripravovala na písomnú časť maturity, ktorá sa nám nakoniec zrušila. Boli sme z toho samozrejme všetci šťastní, že sme sa z toho takto ľahko dostali. Len škoda všetkej tej práce a námahy, ktorú sme my a naše

pani profesorky vynaložili do tejto prípravy. Informácie sa zo dňa na deň menia. Ani odborníci nám nevedia povedať,

čo bude nasledovať. Nevieme dokonca stopercentne, či budú ústne maturity. A tak nás študentov veľmi neláka učiť sa. Ťažko

hľadáme motiváciu na učenie v našich domovoch. Nemôžeme sa stretávať s kamarátmi, chodiť von a vlastne žiť náš bežný študentský život. Neostáva nám nič iné, iba tráviť čas so svojimi rodinami. A verte, že to pre nás „nástročných“ vie byť niekedy poriadna fuška. Ale vieme, že bežný život chýba všetkým, aj našim rodičom a dokonca aj starším aj deťom. Musím priznať, že prvé dva týždne bez školy boli super. Také ďalšie prázdniny, dostali sme síce viac úloh ako za celé 4 roky štúdia, ale dalo sa to zvládnuť. Ale teraz už nám chýba škola. A áno, bolo to pre nás veľmi ťažké priznať si to. My štvrtáci sme chceli z nej vypadnúť čo najskôr, ale teraz nechceme prijať fakt, že už možno do nej nev kročíme ako študenti. Chýbajú nám naši spolužiaci. Chceme, aby sa táto kríza čo najskôr skončila, aby sme sa mohli v pokoji pripraviť na maturity a spokojne zmaturovať. Ale všetci sa tešíme na moment, kedy toto

